

Barncenter LAR ESPERANCA GUNNAR AXELL

ÄNNU ETT ÅR PRÄGLAT AV COVID-19

Den största inkomstkällan för de drygt 10 000 invånare i Porto Xavier kommer från löksäsongen och i mindre skala från vitlöks –och potatis-säsongen, som totalt varar i cirka 6 månader. Grönsakerna importeras från Argentina, sorteras och paketeras i Porto Xavier, för att sedan skickas vidare till resten av landet. Cirka 50% av löken som konsumeras i Brasilien kommer via Porto Xavier som är en hamnby som gränsar till Argentina.

I försök att hindra coronavirusets spridning beslutade regeringen flera gånger en total nedstängning med undantag för apotek, vårdcentral och livsmedelsbutik, inte ens kollektivtransport fanns, och ingen fick vistas utanför sina hemområden utan giltig anledning. Gatorna patrullerades av

militären och de såg till att ingen kom in eller åkte ut från byn utan tillstånd. Detta påverkade familjernas ekonomi otroligt mycket.

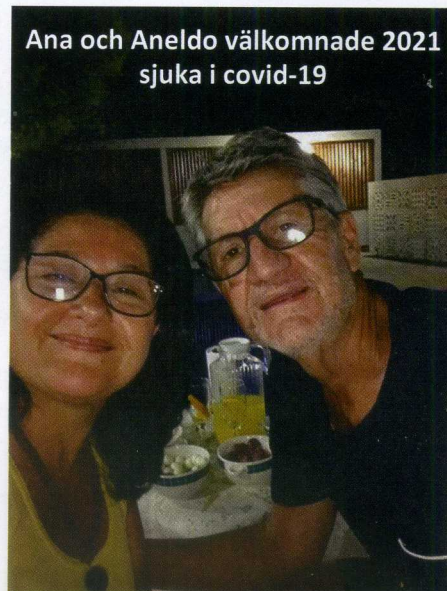
Barncentret fick också stängas under mars 2020, några veckor senare fick barncentret tillstånd att dela ut mat och andra typ av hjälp. Vi körde hem till familjerna utrustade med munskydd, desinficeringsmedel och handsprit. Vi gick aldrig in i familjernas hem, utan träffade dem utanför och försökte tänka på att hålla distansen.

Till jul delade vi ut julklapparna till barnen och en julmatkorg till varje familj. Vi kände oss glada och nöjda över hur bra arbetet hade gått trots pandemin, och såg verkligen fram emot att ta en paus under januari månad 2021.

Några dagar efter insjuknade vi och våra respektive makar i covid-19. Vi kan inte förneka att vi var lite oroliga i början för Marisas dotter hade varit sjuk under maj

månad 2020 och låg i respirator under många dagar nära döden, så det minnet fanns kvar. Vi undrade hur skulle det bli för oss som var betydligt äldre än Marisas dotter. Vi fick feber, hosta, ont i kroppen och fick de typiska covidsymptomen. Vi använde olika huskurer och vanliga mediciner, men viktigast av allt, vi bad för varandra.

Ana och Aneldo välkomnade 2021 sjuka i covid-19

Porto Xavier, BRASILIEN

Marisa delar ut matvaror till familjerna

När januari var slut kände vi oss tillräckligt starka igen för att fortsätta med arbetet. Under februari månad började vi jobba med matutdelningen igen och förberedde all skolmaterial som skulle delas ut till barnen inför skolan. Vi planerade att öppna barncentret de första dagarna i mars månad 2021 för att det var sagt att barnen skulle tillbaka till skolorna, men så blev det inte. Ännu en gång flyttades skolöppningen fram, och vi fortsatte vårt arbete som året innan, och på barncentret gjorde vi olika renoveringsarbeten och gjorde i ordning utegården så att den skulle vara klar för att ta emot barnen.

I juli månad öppnade barncentret sina dörrar igen för att ta emot barnen. *Vilken glädje!* Det var ett

tecken på vi var på väg mot ljusare tider.

Vi vill tacka alla faddrar för ert stöd till barnen i Porto Xavier, utan er hjälp hade det inte varit möjligt att hjälpa och lindrat effekten av pandemin för dem. Tack så mycket för de extra gåvorna, tack vare dem har flera barn fått möbler, varma filtar, fläktar, jackor, skor, leksaker, cykel och så mycket mera som ni välsignar fadderbarnen med. Det är verkligen en uppmuntran för barnen. Nyligen firade vi en av barncentrets flickors 15 års dag, som är ett mycket speciellt event för flickorna i Brasilien. Flickan var ledsen över för att hennes föräldrar inte hade råd att fira henne, så vi på barncentret överraskade henne med tårta och present. Hon

Under tiden skolorna var stängda i Porto Xavier, var det lärarnas ansvar att se till att all utbildningsmaterial och uppgifter nådde sina elever. De skulle hitta ett sätt att skicka och ta emot skoluppgifterna för varje barn, och i värsta fall fick de åka hem till eleverna och hämta läxorna från dem som inte hade tillgång till en mobil, vilket de flesta har idag. De som inte hade en smarttelefon med Whatsapp använde sig av sms, mms och samtal. Sedan juli 2021 har skolorna öppnats igen och de flesta barn går i skolan 3 gånger i veckan för att undvika trängsel i skolorna och på bussarna. Skoldagen är kortare än vanligt och rasterna på skolgården har tagits bort tillfälligt.

blev så rörd och glad, och fick ett gott minne för livet. Detta hade inte varit möjligt om vi inte hade godhjärtade människor som er faddrar.

Vi önskar er en God Jul och ett mycket Gott År!

Marisa Doneda och Ana Lira Rotta

DET GJORDE ONT ATT INTE BLI VALD

jag ville så gärna tillhöra någon

Sheila Correia de Escobar Jensen

Mina första barndomsminnen är från tiden när jag bodde med min mamma, min storebror och min lilla syster i ett mycket litet hus utan kök och toalett. Vi hade varken vatten eller el i huset. Toaletten var ute på bakgården och inne i huset fanns en potta.

Hela huset var bara ett rum på ca 12 kvm, där det stod två sängar och ett par byråer på den ena sidan och på den andra fanns det två stora hål i golvet. I det ena hålet gjorde mamma upp eld för att laga mat och i det andra kunde vi tvätta oss. Min storebror och jag sov i en säng och min mamma och lillasyster i en annan. Mamma var ensamstående och arbetade hårt och mycket för att försörja oss, så vi var under lång tid ensamma hemma, och jag fick ta hand om min treåriga lillasyster. Jag vet inte hur hon träffade min far och vet inget om honom.

Mamma förlorade vårdnaden. Hon slog oss ofta när vi inte

gjorde som hon ville eller uppförde oss bra. Ju äldre vi blev desto mer blev vi straffade av henne. En dag blev det så illa att jag gick till förskolan med blåmärken över hela kroppen. Då anmälde förskolan min mamma till myndigheterna, som omedelbart tog mig och min yngre syster från henne, och hon förlorade vårdnaden över oss. Min äldre bror var då 14 år gammal. Jag vet inte varför han inte följde med oss.

Vi hamnade på barnhemmet Lar Esperanca Gunnar Axell i Porto Xavier, Brasilien, och mamma fick inte ha kontakt med oss. Jag var då 6 år gammal. På barnhemmet var det många andra barn. Vi trivdes bra och hade många barn i vår ålder att leka med. Jag var en sportig tjej som älskade att spela fotboll och vi spelade fotboll nästan varje dag.

Livet på barnhemmet. Vi hade allt vi behövde, mat att äta varje dag, en plats att sova på, många att leka med, kläder på min kropp. Vi blev väl omhändertagna och hade det mycket bättre än många

andra barn i Porto Xavier. Barnhemmet hade många djur som jag tyckte mycket om att hjälpa till att ta hand om. Det fanns hästar, kor, får, grisar, höns och hundar. När jag tänker på det idag tycker jag att det var en idyllisk plats för barn att växa upp på när det gäller själva platsen, djuren och omgivningen. Samtidig så har man en känsla av att man inte tillhör någon när man växer upp på ett barnhem.

Satt till adoption. På den tiden, när ett barn sattes på barnhem, kunde barnet bli adopterat. Jag minns den jobbiga känslan jag fick när ett gift par kom för att adoptera ett barn och de inte valde mig. Det var smärtsamt att gå igenom det. På barnhemmet var jag väl omhändertagen. Jag saknade ingenting, och hade kul för det mesta, men *jag ville så gärna ha en familj som var min egen.*

Jag har många goda minnen från min uppväxt på barnhemmet. Till exempel när vi åkte på semester till barnhemmets gård långt ute på landet. Jag tyckte att

det var så roligt, och älskade att åka traktor. När vi blev lite äldre åkte vi också på semester till havet, som låg ca 600 km bort, och på olika utflykter. Och så var vi på olika ungdomsläger i Argentina och Paraguay. Naturligtvis fanns det också svåra tider, men för det mesta var det bra.

När jag fyllde 18 år och blev klar med gymnasiet, var det dags att gå vidare i livet och flytta från barnhemmet. För att göra en lång historia kort: fick jag möjlighet att resa till Danmark för att gå på bibelskola. På den tiden var det missionärsparet Elisabeth och David Axell som ledde barnhemmet. David hade själv gått på samma bibelskola och när hans tidigare lärare Solfrid Bracher började jobba på den kristna danska missionsskolan Alterna bjöd han henne att komma med sina elever till barnhemmet, vilket de gjorde. Därifrån utvecklades det till att jag, genom ett samarbete mellan David och Elisabeth Axell och Per och Solfrid Bracher, fick möjlighet att gå på bibelskolan. *Det var en unik möjlighet! Och jag tog den!*

Bibelskolan i Danmark. Att komma direkt från ett barnhem till ett självständigt liv som vuxen i Danmark var definitivt inte lätt. Jag fick lära mig ett nytt språk, en ny kultur och ett nytt sätt att tänka på. På den tiden talade jag inte engelska och ingen i skolan talade portugisiska eller spanska, som jag kunde bra. Det var väldigt svårt att inte förstå vad som sades. Eleverna på bibelskolan var väldigt hjälpsamma och

stöttade mig mycket med språket, men sedan fick jag också gå på en språkskola. Efter att jag hade varit på bibelskolan i ett halvt år träffade jag mannen i mitt liv, Allan Jensen som jag är gift med idag.

Vi gifte oss i Brasilien för att min familj inte hade råd att åka till Danmark, Allan och jag kom överens om att först gifta oss i Brasilien och sedan åka hem till Danmark och ha en ceremoni där också för Allans familj och vänner. Allan åkte till Brasilien en månad innan så att vi tillsammans kunde planera vårt bröllop. I Brasilien gifter man sig ofta borgligt först och har den stora delen -bröllopet i kyrkan och festen- dagen efter. Så kom dagen. Allan och jag stod framför domaren till den borgerliga vigselakten med de vittnen vi tagit med oss när Allans mor och syster plötsligt dök upp bakom domarens bord. Allan stod med öppen mun och visste inte vad han skulle säga. Jag blev också mycket överraskad. Och dessutom rörd. Allans syster, Janni, bodde på den tiden i Israel, så vi förväntade oss inte att hon skulle komma till vårt bröllop, och inte min svärmor heller. Det blev ett fantastiskt bröllop!

Den danska lagen "24 årsregel" hindrade oss från att bosätta oss i Danmark. Regeln innebär att båda parter i ett äktenskap måste ha fyllt 24 år för att den ena parten ska kunna anhörginvandra till Danmark från ett land utanför EU. Så istället flyttade vi till Malmö i Sverige, som blev vårt

hem under tre år. Att behöva flytta till ett tredje land var en tuff start för äktenskapet och familjelivet. Det kändes mycket ensamt i början. Jag kunde inte arbeta på grund av språket och Allan pendlade dagligen till Köpenhamn där han arbetade. Men Sverige har också skänkt oss mycket glädje. Malmö är en härlig stad och om det inte vore för avståndet så skulle vi valt att stanna där. Sverige välkomnade oss och behandlade oss väl. Jag hade börjat lära mig svenska så att jag kunde få jobb, men jag fick aldrig använda språket, för så småningom flyttade vi till Danmark.

Idag är jag, förutom att vara fru och mamma till fem barn mellan 4 och 16 år gamla, mycket aktiv i vår församling. Jag ansvarar för barn- och tonårsarbetet på Impact Church i Roskilde. Det är en stor glädje för mig att vara med och hjälpa, och påverka barnen och tonåringarna på ett positivt sätt.

Jag åker till Brasilien så ofta jag kan för att hälsa på familjen och de vänner jag har kvar där. Under min ungdomstid kunde jag återförenas med min mor, och hon fick också möjlighet att träffa mina barn innan hon gick bort den 24 maj 2021. Idag när jag själv är mamma förstår jag henne lite bättre. Jag såg ju hur mycket hon kämpade för att ge oss vad vi behövde när vi bodde med henne, men jag har också fått arbeta med mina känslor och har kunnat för-låta henne.

Om mina faddrar. Under min uppväxt på barnhemmet visste vi barn att vi hade faddrar. Elisabeth tog ofta bilder på oss för att visa våra faddrar, och vi fick skicka brev och teckningar till dem. Vi kände oss speciella och älskade av dem. Ibland fick vi paket och brev från våra faddrar, vilket alltid var så spännande. Jag har haft privilegiet att få träffa mina faddrar och tacka dem, och har kontakt med dem ännu idag. Det är så roligt att få följa deras liv också.

Fadderhjälpen har varit avgörande i mitt liv. Utan den hade det inte varit möjligt för mig att leva det lyckliga liv jag lever idag eftersom barnhemmet inte hade existerat. Vem vet var jag hade hamnat då. Jag vill tacka alla er som är faddrar och hjälper barn.

Fadderhjälpen är ett kraftfullt sätt att stötta ett barn som har det svårt på grund av fattigdom eller,

som i mitt fall, behövde en trygg plats att växa upp på. Den ger först och främst mycket glädje till barnen och bidrar till att förändra deras liv i positiv riktning. Precis som för mig! Mitt liv förändrades från något som inte var bra till något som är riktigt bra för mig idag. Av hela mitt hjärta, tack!

Sheila Correia de Escobar Jensen

Vill du också ge ett barn livsförändrande möjligheter?

Då kan du bli fadder och hjälpa ett barn med 200:-/månad.

Ring, mejla eller sänd in talongen till:

Falkköpingsvägen 7, 565 33 Mullsjö, SWEDEN

Namn: .....

Adress:.....

Postnummer: ..... Postadress:.....

Här kan du skriva om du har några specifika önskemål:.....

Tel.+46(0)723180466 / +46(0)39210466 - E-mejladress: mittfadderbarn@hotmail.com

Eller genom kontaktformuläret på: www.mittfadderbarn.se

INSAMLINGSTIFTELSEN MITT FADDERBARN

PlusGirokonto 900476-3 / Swish-nummer 123-019 01 16

